

Hageman, M. 2008. *Terugmeldingen van geringde Scholeksters rondom Didam en Giesbeek*. *Vlerk* 25: 50-56.

Kleefstra, R. 2008. *Sozende Scholeksters in de Frieswykpolder*. *Twirre* 19: 84-88.

Lindeboom, R. 2010. *Veertien jaar weidevogelbescherming in Recreatiegebied Kardingte te Groningen*. *De Grauwe Gors* 38: 134-148.

Oosterhuis, R. 2004. *Groninger Scholeksters, van wadvogel tot stadsvogel? De Grauwe Gors* 32: 7-13.

Vonk, H. 1997. *Broedende en doortrekkende Scholeksters rond Oldenzaal*. *Steltlopers* 1: 49-61.

Vogelen op de tiende van de tiende van de tiende; het moet toch niet gekker worden

Hans Beek

Op tien oktober jongstleden besloot ik, zeker ook uitgenodigd door het prachtige weer, een heerlijk dagje te gaan vogelen. Via de bekende vogelsites wist ik dat het op de eilanden stikte van de leuke soorten maar ik besloot toch om naar het Lauwersmeersgebied te gaan. Ik wilde niet al te veel tijd verdoen met een eind in de auto te rijden en met de boot te varen. Het was rustig in het gebied. Dat is vaak zo. Wanneer je denkt dat de omstandigheden optimaal zijn, valt het vaak tegen en andersom is dat ook geregeld het geval. Ik had me voorgenomen om het hele gebied een beetje door te struinen en nadat ik een grote groep Brandganzen had waargenomen op het Zoutkamperril, liep ik in het zonnetje naar de kijkhut in het Jaap Deensgat. Een stuk of vijf Baardmannen begroetten mij met hun luide *chenk*. Het riet pulde uit van de zaadjes en de vogels genoten van een feestmaal. In de hut was het rustig. Ik speurde de randen af en al gauw ontwaarde ik een paar Grote Zilverreigers. In het riet liepen er nog meer. Toch altijd weer bijzonder, die gasten uit het zuiden. Ik realiseerde me opeens dat de zilverreigers in de meerderheid waren ten

opzichte van hun neef de Blauwe Reiger. Het moet toch niet gekker worden dacht ik. In het water was het op de gebruikelijke eenden na rustig. Aan de overkant was de Slechtvalk niet te zien, die wilde blijkbaar uitslapen op de zondagmorgen.

Ik ging verder en via de Ballastplaat, waar ook al grote groepen ganzen te zien waren, bereikte ik het Nieuwe Robbengat. Daar stond ook een vogelaar. Ik kuierde op hem af en vroeg wat hij had gezien. Hij wees naar het water maar ik zag niets. "Komt zo boven", zei hij. En ja hoor, na een halve minuut kieverde er een puntgave Kuifduiker uit te water. "Fraai", zei ik, "is een tijd geleden dat ik dat mooie beestje gezien heb". De vogel was mak en liet zich door onze aanwezigheid totaal niet van de wijs brengen. De Kuifduiker liet zich dan ook fraai bekijken zoals dat zo mooi in het jargon heet tegenwoordig. Ik vertelde mijn medevogelaar dat ik zojuist in het Jaap Deensgat vijf Grote Zilverreigers had gezien en terwijl ik dat zei, bedacht ik mij de unieke waarde van deze mededeling. Een uitgesproken zuidelijke soort en een redelijk uitgesproken

Kuifduiker – Nieuwe Robbengat – 10-10-10

noordelijke soort op nauwelijks 500 meter van elkaar verwijderd. Het moet toch niet gekker worden. Wat kan vogelen boeiend zijn en wat leven we toch in een mooi gebied. Het lijkt wel of Nederland het centrum van de vogelwereld is getuige ook de recente zogenaamde nieuwe soorten voor Nederland. De (Amerikaanse) Noordse Waterlijster was de vijfhonderdste soort voor Nederland, het gaat hard nu.

Met deze gedachten vervolgde ik mijn weg. De Bladkoning waar ik op hoopte bleef uit maar er waren opvallend veel Putters. Ook de Graspiepers lieten zich niet onbetuigd. Ik besloot langs de dijk naar het waterstaatsgebouwtje te rijden, misschien waren er nog tellers op de telpost bij de Kustweg. Kalmpjes reed ik over de zonovergoten weg, het weer was prachtig met voor oktober waanzinnig hoge temperaturen. Bij het waterstaatsgebouwtje besloot ik een lange wandeling langs de dijk te maken. Ik hoopte stilletjes op een paar IJsgorzen. Er was op dit moment een aardige influx gaande van deze mooie noordelijke soort. Op mijn tocht over de dijk werd ik steeds vergezeld door Graspiepers en Witte Kwikstaarten. De IJsgorzen lieten zich niet zien maar ik meende ver in de kwelder het korte heldere roepje te horen. Op het slik, heel ver weg, zag ik een hele grote

groep, eerst ondefinieerbare vogels staan. De verrekijker gaf uitsluitel. Er stonden honderden Wulpen, hun lange snavels in het verenpak gestoken en ze hielden blijkbaar een heerlijke siësta in het warme zonnetje. Zou de Kleine Regenwulp van België er ook tussen zitten bedacht ik me. Het zou toch niet gekker moeten worden.

Na een paar kilometer gewandeld te hebben kwam ik bij de snuffelpaal van de Universiteit van Groningen, daar opgesteld om de kwaliteit van de lucht en de atmosfeer te meten. Nou, die is wel goed daar, de frisse zeewind waaide heerlijk om mijn oren. In de bosjes van het gebouwtje wemelde het van de vogels. Veel zangvogels, een noordelijke Roodborst, een Gekraagde Roodstaart en een late Zwartkop. Opeens vlogen er twee lijsterachtigen weg. De een was een Koperwiek en de ander moet, aan het postuur te zien, een Beflijster zijn geweest, maar het ultieme kenmerk van de bef miste ik. Waar kwamen ze vandaan en waar gingen ze naartoe? Op de terugweg scheen het zonnetje mij recht in het gezicht. De Wulpen waren weg, een Bui-zerd zat verveeld op een paal en een Torenvalk sloeg een muis. *South meets North, East meets West* op de tiende van de tiende van de tiende. Het moet toch niet gekker worden.